

## בבית המשפט העליון

בע"מ 3542/04

בפני: כבוד השופטת א' פרוקצ'יה

המבקש: פלוני

נגד

המשיבים: 1. פלונית  
2. פלוני

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה מיום 3.3.04 בבר"ע 853/03 שניתן על ידי כבוד סגן הנשיא השופט י' יעקובי-שווילי

בשם המבקש: עו"ד רפי שדמי

בשם המשיבים: עו"ד שמואל בר-יוסף

### החלטה

1. בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה (כב' השופט י' יעקובי-שווילי), לפיה נתקבלה בקשת רשות הערעור של המשיבים על החלטת בית המשפט לענייני משפחה בחיפה (כב' השופט א' גלובינסקי) אשר סירב להתיר המצאת מסמכים בנקאיים של אימו ובת-זוגו של המבקש לצורך הצגתם במשפט.

2. המבקש והמשיבה הם בני זוג שנישאו בשנת 1988 ולהם בן קטין (המשיב) יליד 1990. מאז שנת 1995 חיים בני הזוג בנפרד. המבקש משלם דמי מזונות הן לאשתו והן לבנם המשותף. מזה מספר שנים חי המבקש עם אשה אחרת (להלן: בת הזוג) ולהם שלושה ילדים.

3. ביום 12.9.02, הגיש המבקש תביעה בבית המשפט לענייני משפחה בחיפה לביטול דמי המזונות שהוא חב לאשתו ולהפחתת המזונות שהוא חב לבנו בטענה של שינוי נסיבות מהותי. בתובענה ציין המבקש כי אינו עובד מזה תקופה ארוכה וכי הוא נתמך על ידי אמו ועל ידי בת זוגו, עמה הוא מתגורר. המשיבה כפרה בטענות אלה וטענה כי המבקש עובד, וכי קיים חשד שהוא מסתיר את הכנסותיו ונכסיו באמצעות שימוש בחשבונות בנק של אמו ובת זוגו. לביסוס טענותיה ביקשה המשיבה מבית המשפט לצוות על הזמנת עדים שונים, ובכלל זה להורות לאמו ולבת זוגו של המבקש להמציא דפי חשבון בנקאיים המתייחסים לחשבונותיהן בבנקים כדי שיועמדו לעיון בפני בית המשפט כחלק ממסכת הראיות אשר באמצעותן ניתן יהיה לבחון את מצבת הכנסותיו האמיתיות של המבקש. כן ביקשה כי בת הזוג תציג תלושי משכורת ממקום עבודתה.

4. בית המשפט לענייני משפחה דחה את בקשת המשיבה להמצאת מסמכים בנקאיים ותלושי משכורת. על החלטה זו הוגשה בקשת רשות ערעור לבית המשפט המחוזי בחיפה.

5. בית המשפט המחוזי קיבל את בקשת רשות הערעור וכן את הערעור גופו וקבע כי יש מקום להורות על הגשת המסמכים המבוקשים של האם ובת הזוג, כפי שנתבקש. הוא מצא, בבחינת חריג לכלל, יש מקום להתערב במקרה זה בהחלטה הדיונית של בית המשפט למשפחה לסרב להמצאת הראיות, שאם לא כן, ייגרע מהמשיבה ומבנה הקטין הסיכוי להוכיח את טענת הקנוניה שהעלו במשפט, ולא תתאפשר הגנה ראויה מפני תביעת המבקש. אשר לחדירה לפרטיות האם ובת הזוג, הוא קבע כי אין נפקות לעובדה כי הן אינן בעלות דין במשפט, ובאשר לטענה בדבר בפגיעה בפרטיות גופה, פסק כי אין היא בבחינת שיקול מכריע בנסיבות מקרה זה. לטעמו, יש לאזן בין צרכי המשפט בגילוי האמת לבין מידת הפגיעה בפרטיות של אדם שמבקשים לחשוף את ענייניו

הפרטיים. במקרה זה ישנה קירבה גדולה בין המבקש לבין האם ובת הזוג, וסביר להניח כי קיימת גם זיקה כלכלית הדוקה ביניהם, ולכן חשיפת נתונים כלכליים הנוגעים להם נדרשת להבהרת התמונה העובדתית. כן ציין כי העובדה שדיוני בית המשפט למשפחה מתקיימים בדלתיים סגורות מקהה את עוצמת הפגיעה בפרטיות. לכן, בנסיבות אלה, באיזון כולל, גוברת יד הצורך לגלות את האמת על פני ההגנה על אינטרס הפרטיות. בית המשפט נמנע מלדון בבקשה להזמין את האם ובת הזוג לעדות מאחר שבקשה כזו לא עלתה, אך העיר כי אין סיבה שלא לזמנן לעדות כאמור, אם תעלה בקשה כזו. על החלטה זו הוגשה בקשת רשות הערעור שבפנינו.

6. בבקשתו טוען בא-כוח המבקש כי המסמכים שהצגתם נדרשת כוללים מעצם טבעם מידע פרטי, אשר חשיפתם פוגעת בפרטיותן של האם ובת הזוג ובכך נפגעת זכות הפרטיות הנתונה לאדם כזכות יסוד. אמנם הזכות לפרטיות אינה מוחלטת, אך כאשר נדרש בית המשפט לערוך איזון חוקתי בין הזכות לפרטיות לבין זכות נוגדת, יש לייחס לזכות זו משקל כבד יותר. עוד נטען כי המשיבה לא ביססה, ולו לכאורה, את טענותיה בדבר קנוניה בין המבקש לאמו ובת זוגו בראיות המצדיקות חיוב צדדים זרים להליך השיפוטי להציג מסמכים פרטיים, ולא עמדה במבחנים הפסיקטיים לצורך כך. בכל מקרה, אין להתיר הצגת מסמכים אלה בלא שמיעה מוקדמת של עמדת הנוגעות בדבר. אין אנלוגיה בין מקרה זה שבו מבקש בעל דין הצגת מסמכים פרטיים של צדדים שאינם בעלי דין בהליך לבין מקרה בו בנק או חב' ביטוח נדרשים להציג מסמכים שבידיהם הנוגעים לצד במשפט. לאור כל אלה, יש לבטל את הקביעה בדבר חובת הצגת המסמכים של האם ובת הזוג, ובכל מקרה, אין לעשות כן בלא שמיעת טענותיהם בהקשר לכך.

7. המשיבים טוענים כי המסמכים הנדונים ראויים להצגה בפני בית המשפט וזאת נוכח הודאת בעל הדין, הוא המבקש, בדבר נחיצותם לשם הכרעה בתביעה. מאחר

שהמבקש עצמו טוען כי בסיס קיומו נשען על הכנסות אימו ובת זוגו, ממילא מכוח טענותיו הוא נתגבשה זיקתן של השתיים להליך זה, ונצרה הצדקה לדרישת המסמכים, המהווים, לאמיתו של דבר, מסמכיו של המבקש אף שהם נושאים כותרת המשווייכת באופן מלאכותי לאחרים. עוד נטען כי הכנסות בת הזוג רלבנטיות בכל מקרה לתביעת המבקש שכן הן משליכות על יכולתו הכלכלית ביחס למשיבים. ההגנה על הפרטיות ניתנת למי שנזקק לה בתום לב, אך אין היא עומדת כלפי מי שלגביו מוכחת קנוניה, ודי בראיה לכאורה לצורך כך. מכל מקום, זכויות המשיבים למשפט צדק עולות בחשיבותן על פגיעה אפשרית בפרטיות האם ובת הזוג, מה גם שהעובדה כי דיוני בית המשפט למשפחה מתנהלים בדלתיים סגורות מקטינה את היקפה של הפגיעה בפרטיות.

8. בקשה זו מעלה את שאלת האיזון בין ערך ההגנה על הפרטיות לבין אינטרס הפרט והכלל לקיים משפט-אמת, תוך חשיפת מלוא הנתונים הרלבנטיים ההכרחיים למתן הכרעה שיפוטית מושכלת, הנשענת על תשתית עובדתית מלאה. השאלה היכן עובר קו הגבול בין ההגנה על הערך האחד לעומת הצורך בהגשמתו של הערך האחר כבר עלתה בעבר והיא אינה חדשה עימנו.

9. חוק יסוד: כבוד האדם וחירותו קובע בסעיף 7 את זכות היסוד של האדם לפרטיות וצנעת הפרט. סק(א) קובע כי "כל אדם זכאי לפרטיות ולצנעת חייו". סק(ד) קובע כי "אין פוגעים בסוד שיחו של אדם, בכתביו, או ברשומותיו". חוק ההגנה על הפרטיות, התשמ"א-1981 קובע את תוכנה המפורט של זכות ההגנה על הפרטיות בקובעו כי "לא יפגע אדם בפרטיות של זולתו ללא הסכמתו" (סעיף 1) ובהגדירו שורה של מצבים המהווים פגיעה בפרטיות (סעיף 2). בין מצבים אלה מנויים "הפרה של חובת סודיות שנקבעה בדין לגבי ענייניו הפרטיים של אדם (סק(7)); "הפרה של חובת סודיות לגבי ענייניו הפרטיים של אדם שנקבעה בהסכם מפורש או משתמע" (סק(8)); וכן "שימוש

בידיעה על ענייניו הפרטיים של אדם או מסירתה לאחר שלא למטרה שלשמה נמסרה" (סק (9)).

10. ההגנה על הפרטיות, חרף היותה זכות חוקתית מוכרת, איננה ערך מוחלט. (רע"א 1917/92 סקולר נ' ג'דבי, פד"י מז(5) 764; ברק, פרשנות במשפט, כרך שלישי, עמ' 361; ע"א 1211/96 כהן נ' נשיונל קונסטלנס, פד"י נב(1) 481; בג"צ 3816/90 גילת נ' שר המשטרה, פד"י מה(3) 414, 423). עוד בטרם חוקק חוק היסוד, הוכרה הזכות לפרטיות במשפט ששולבה בהכרה כי כדי לתחום את מרחב התפרשותה יש לשקללה כנגד ערכים חשובים אחרים לצורך מציאת נקודת האיזון הראויה. רעיון זה עולה גם מפסקת ההגבלה בסעיף 8 לחוק היסוד, על פיה ניתן לפגוע בזכות היסוד בתנאי שהפגיעה מתיישבת עם ערכיה של מדינת ישראל, נועדה לתכלית ראויה, ונעשית במידה שאינה עולה על הנדרש. העקרון הטמון בפסקת ההגבלה מקרין על דרכי האיזון בין הזכות לפרטיות לערכים הנוגדים לאחר חקיקתו של חוק היסוד, ועיקריו קנו להם שביתה בהלכה הפסוקה גם קודם לחקיקתו.

אחד המצבים בהם נדרש איזון ההגנה על הפרטיות לבין ערך אחר, עולה מקום שעשיית משפט צדק מחייבת הצגת נתונים ועובדות החוסים תחת הגנת הפרטיות שבלעדיהם לא ניתן להגיע לחקר האמת (פרשת סקולר, שם, עמ' 272-273; ב"ש 298/86 ציטרין נ' בית הדין למשמעת של לשכת עורכי הדין, פד"י מא(2) 337, 358). בהתמודדות בין האינטרס החברתי הכרוך בעשיית צדק בהליך השיפוטי לבין חשיבות ההגנה על הפרטיות, עשוי להינתן, בנסיבות מסוימות, משקל גובר לערך הראשון, שבלעדיו עלולים הליכי המשפט להימצא מסוכלים. בלא הבטחת הליך שיפוטי תקין, עלולה המערכת החברתית ואכיפת החוק לספוג נזק שאינו ניתן לתיקון.

כדבריו של הנשיא שמגר בפרשת ציטרין, שם:

“תקינות הפעולה של המערכת החברתית כולה תלויה, הרי, בין היתר, בקיומם של הליכים משפטיים, המשרתים את מטרתם ומשיגים אותה. ואם מסירת העדות היא חלק מהותי מן ההליכים, אשר בלעדיה ההליכים לא ייכוונו ולא ניתן לקיימם כיאות, הרי יש לראות במסירתה של העדות אינטרס ציבורי כולל, החורג מן האינטרס הצר יותר של בעלי הדין”

ערך עשיית משפט צדק הוא ערך ההולם את ערכי המדינה והוא נועד לתכלית ראויה; מקום שלהגשמת תכלית זו נדרש לחדור לצנעת פרטיותו של אדם, ובלעדי חדירה כזו לא ניתן להגשימה, יש ואין מנוס מפגיעה בזכות היסוד. עם זאת, האיזון בין זכות ההגנה על הפרטיות לבין צורכי עשיית משפט צדק מחייב עמידה על דרישת המידתיות. הפרת הפרטיות מוצדקת רק מקום שקיומו של הליך שיפוטי תקין מחייב פגיעה כזו; כל חלופה קיימת המאפשרת קיום משפט תקין בלא פגיעה בפרטיות ראויה למיצוי. בהעדר חלופה כזו, שיעורה של הפגיעה צריך להצטמצם אך להכרחי ביותר, כנדרש לצורכי המשפט. נדרשת, אפוא, מידתיות בפגיעה בזכות לפרטיות, ובהחלטה האם לפגוע בה ובאיזה שיעור על בית המשפט להשתכנע בחיוניות החומר המוגן לצורך המשפט, ועליו לצמצם את הפגיעה בפרטיות אך למידה החיונית לצורך השגת התכלית הראויה.

ברוח גישה זו, קובע סעיף 32 לחוק הגנת הפרטיות, התשמ"א-1981 כי חומר שהושג תוך פגיעה בפרטיות יהיה פסול לשמש ראיה בבית המשפט ללא הסכמת הנפגע, אלא אם בית המשפט התיר, מטעמים שיירשמו, להשתמש בחומר, או אם יש בידי הפוגע, שהינו צד להליך, הגנה או פטור לפי חוק זה. על ההגנות המוכרות לפגיעה בפרטיות נימנים מצבים של פגיעה בתום לב "לשם הגנה על עניין אישי כשר של הפוגע" (סעיף 18(2)(ג) לחוק, או מקום "שבפגיעה היה עניין ציבורי המצדיק אותה בנסיבות העניין..." (סעיף 18(3) לחוק). הגנות אלה מבטאות שיקולים העומדים ברקע הערכים הנוגדים להגנה על הפרטיות, וגוברים עליה בנסיבות מתאימות.

סעיף 35 לחוק קובע כי הוראותיו לא יגרעו מהוראות כל דין אחר. ממילא, בצד הוראות החוק בדבר ההגנה על הפרטיות, חלות על בעל דין הוראות תקנות סדר הדין האזרחי הקובעות את חובות בעל הדין לגלות מסמכים, להמציא פרטים, ולחשוף מידע שברשותו, גם אם הוא מפר את הפרטיות. אלא שחובה זו מסוייגת וכפופה לתנאים לפיהם, ראשית, מדובר בחומר רלבנטי למשפט; שנית, כי קיים צורך ממשי בחשיפתו של החומר המוגן לניהול משפט תקין. בחינה זו יש לערוך בזהירות ובקפדנות תוך שיקלול מתחייב בין הערך המחייב קיומו של משפט הוגן, לבין הזכות החוקתית לפרטיות הנתונה לבעל דין (א' שטיין, חסיון בנק-לקוח בדיני הראיות, משפטים כ"ה, עמ' 45, 73; קדמי, על הראיות, חלק שני תשס"ד-2003, עמ' 999 – 997; רע"א 8551/00 אפרופים שיכון ויזום (1991) בע"מ נ' מדינת ישראל, פד"י נה(2) (102). באיזון הערכים כאמור, כדי להצדיק חשיפת ראיה הפוגעת בפרטיות, הצורך בגילויה לשם עשיית צדק צריך להיות עדיף על פני העניין שלא לגלותה (השווה סעיפים 44 ו-45, לפקודת הראיות (נוסח חדש) תשל"א-1971; בש"פ 5400/01 פלוני נ' מדינת ישראל, תק על 2001(2) 244, פסקה 3).

11. בענייננו, עולות השאלות הבאות: האם החומר שהצגתו מתבקשת מוגן בהגנת הפרטיות; האם יש משמעות לעובדה כי החומר המתבקש נוגע לצדדים שלישיים שאינם מעורבים כבעלי דין בהליך השיפוטי.

התשובה לשאלה הראשונה הינה בחיוב. מידע הנוגע להכנסתו ולמצבו הכלכלי של אדם חוסה תחת הגנת הפרטיות, ושימוש בו בלא הסכמתו פוגע בפרטיותו. מכאן, כי הצגת תלושי משכורת ומידע בנקאי לגבי מצב הכנסותיו ורכושו של אדם חוסים תחת הגנת הפרטיות. לעניין זה קשר לחסיון על מידע בנקאי הקיים ביחסי בנק-לקוח.

12. בהלכה הפסוקה הוכרה זכותו של לקוח לסודיות המידע בדבר חשבונותיו ופעילותו העיסוקית ביחסיו עם התאגיד הבנקאי. ההגנה הנתונה ללקוח בנק מפני חשיפת מידע בנקאי נובעת הן מהזכות לפרטיות הנתונה בדין והן מעקרון תום הלב המצוי, כתנאי מפורש או משתמע, בחוזה שבין הלקוח לבנק, כמו גם מן הנוהג הבנקאי, מיחסי שליחות וחובת אמון כללית שבנק חב ללקוחו (בן אוליאל, דיני בנקאות (חלק כללי), עמ' 9-108; פרשת סקולר, שם) (השווה סעיף 38 לפקודת הראיות).

13. ההגנה על סודיות המידע הבנקאי אינה מוחלטת אלא יחסית בלבד, והיא ניתנת להסרה מקום שגילוי עדיף על הצנעתו בשל תרומתו לבירור האמת וחשיבות מיצוי הדין (שטיין, שם, עמ' 2-51). לבית המשפט זכות מוכרת לצוות על המצאת מסמכים בנקאיים חרף החובה לשמור על סודיותם, אם שוכנע שהחומר רלבנטי לבירור המשפט, וכי אין דרך אחרת להגיע לחקר האמת אלא בגילוי. בדרך האיזון בין זכות הפרטיות לצורכי המשפט יש לברר את העניינים הבאים:

(1) מה מידת החשיבות והחיוניות של המידע?

(2) האם הונחה תשתית עובדתית ליכאורית המצדיקה את גילוי המידע?

(3) האם בידי המבקש לחשוף את המידע הנדרש בדרך של הישענות על ראיות

חילופיות שלא תהיינה כרוכות בפגיעה בפרטיות?

(4) מהו היקף הגילוי הנדרש לצורך עשיית צדק?

כללים אלה חלים הן על מידע בנקאי והן על מידע פרטי אחר הנוגע למצבו הכלכלי של אדם, הכנסתו, רכושו, ועסקיו (סקולר נ' ג'רבי, שם, עמ' 3-772; רע"א 5772/99 דן מרגליות נ' בנק הפועלים למשכנתאות, תק-על 99(3) 419, 420; קדמי, שם, עמ' 840, 999).



14. במסגרת מלאכת האיזונים בין הערכים המתנגשים יש להבחין בין מידע כלכלי מוגן השייך לבעל דין במשפט, לבין מידע כזה הנדרש מצד שלישי שאינו מעורב בהליך השיפוטי כבעל דין. כאשר המידע הנדרש שייך לבעל הדין, בהתמודדות בין ערך ההגנה על הפרטיות לאינטרס קיומו של הליך שיפוטי תקין, מקבל האינטרס האחרון מישנה משקל, בהיות בעל הדין בעל ענין ישיר בתוצאות המשפט. יתר על כן, מן ההיבט הדיוני, ניתן לברר באמצעות בעל הדין לו שייך החומר את מידת החיוניות שבהצגתו, ולבחון בעזרתו האם עשויות להימצא דרכים חלופיות לבירור עובדות חשובות גם בלא הצגת המסמכים המוגנים עצמם. שונה הדבר כאשר המידע המוגן שייך לצד שלישי שהינו זר להתדיינות. במקרה זה, אין מדובר בבעל דין שיש לו ענין בהליך. לעומת זאת, הפגיעה הכרוכה בהצגת חומר פרטי השייך לו עלולה להיות קשה ומזיקה. לפיכך, מצבים המתירים פגיעה בפרטיות של צד שלישי על דרך הצגת מידע מוגן הנוגע אליו במשפט-לא-לו הם נדירים ויוצאי דופן ביותר. דרישה לגילוי מידע מוגן של אדם שאין לו ענין במשפט תחייב מידת שכנוע רבה בדבר נחיצותו וחיוניותו. אחד המקרים החריגים בהם ניכרת נטייה להתיר הצגת מידע פרטי של צד שלישי היא מקום שבית המשפט שוכנע כי אפשר וקיימת קנוניה בין בעל הדין לבין הצד השלישי וזיקה קרובה בין השניים באופן שניתן לראות את הצד השלישי כמעורב, ולו בעקיפין, בהתדיינות (ע"א 174/88 גוזלן נ' קומפני פריזיאן, פד"י מב(1) 563, 566; Banker's Trust V. Shapira, (1980) 3 All.E.R 353)

אולם גם כך, עד שיגיע בית המשפט למסקנה כזו, עליו לבדוק את נתוני העניין בזהירות רבה, ובקפידה ולהתיר הצגה כאמור בנסיבות חריגות בלבד (בן אוליאל, שם, עמ' 118; פרשת גוזלן, שם). בפרשת גוזלן הוסבר כדלקמן:

“שאלת אחרת היא מהו השימוש הראוי לעשותו כאשר מתבקש צו לפי סעיף 39 כנגד מי שאינו בעל דין בתובענה... השימוש בסמכות צריך להיות זהיר ואין לתת את הצו המבוקש נגד צד שלישי אלא בנסיבות

נדירות ביותר ... סעיף 7 לאקט האנגלי מוגבל לאותם מקרים שבהם חשבון בנקאי הוא בצורה או מהות חשבוננו של בעל דין בהתדיינות" (שם, בעמ' 565).

וכן:

"אם פסקה (8) (לחוק הגנת הפרטיות – א.פ.) יכולה בכלל לחול בענייננו (ועל כך אין אנו מחוויים דעה) אין היא יכולה להגן אלא על מי שכתום לב מבקש להגן על "ענייניו הפרטיים" ולא על מי שמבקש להסתיר קנוניה שנעשתה בינו לבין אחר לגבי השימוש בחשבוננו המתנהל בבנק; הקושי העשוי להתעורר במקרה דנן הוא שלפני שמעיינים בחשבון, ולפני שתמו הראיות במשפט, לא תמיד ברור הוא אם אמנם זכאי פלוני הזר, ליהנות מהגנת הפרטיות. בנסיבות כאלה השאלה היא, אך זאת, אם הובא לפני בית המשפט חומר ראיה מספיק המצביע על חשש ממשי המצביע על קיום קנוניה כאמור" (שם, 566).

(ראו גם פרשת סקולר, שם, עמ' 774; קדמי, שם, עמ' 843). ראו:

Morgan V. Morgan, (1977) 2 All.E.R 55; Hollander & Adam, Documentary Evidence, &, 2000, P.50, 316; Matthews & Malek, Disclosure, 2001, P.181,153

מהאמור עולה, כי לאמות המידה המנחות לצורך איזון בין צרכי ניהולו של משפט צדק לבין הצגת חומר מוגן הכרוך בפגיעה בפרטיות מתווסף שיקול מיוחד כאשר מדובר במידע הנוגע לאדם זר להתדיינות המשפטית המתנהלת. בנסיבות אלה, נקודת האיזון מוסטת לכיוון הוספת משקל להגנה על הפרטיות, והתנאים לפגיעה בה מחמירים במיוחד. יש צורך, מצד אחד, לבסס את הרלבנטיות של החומר המבוקש, את החיוניות שבהצגתו לצורך המשפט, ואת העדרן של חלופות אחרות העשויות ליתן מענה לצרכי ההליך השיפוטי. במקרים מתאימים יש צורך בהוכחת חשש ממשי לקנוניה (סקולר, עמ' 774). בירורם של עניינים אלה יקשה בלא שמיעת עמדתו של הצד השלישי בטרם יורה בית המשפט על הצגת מידע מוגן הנוגע אליו.

מן הפרט אל הכלל:

15. בית המשפט המחוזי קבע, כי לאור חשד לקנוניה בין המבקש לאמו ובת זוגו יש להציג את מסמכיהן הבנקאיים ותלושי הכנסות של בת הזוג אף שאין הן בעלות דין במשפט. על רקע האיזונים הנדרשים בסוגיה זו, ועל פי אמות המידה שפורטו לעיל, נראה לי כי ראוי לסטות מהחלטת בית המשפט המחוזי מהטעמים הבאים: המידע הכלכלי הנוגע לאם ולבת הזוג הוא מידע פרטי. הצגתו במשפט המתנהל בין המבקש למשיבים הינה אפשרית בתנאי שהצגתו חיונית לצורך ניהול משפט אמת. עם זאת, קודם למתן החלטה דיונית הכרוכה בפגיעה בפרטיות כאמור, על בית המשפט להשתכנע ברלבנטיות ובחיוניות של המסמכים האמורים לצורך ניהול המשפט וביסוס התובענה. יש לבחון האם המידע האצור בהם רלבנטי לאור טענת המבקש כי כלכלתו וקיומו נסמכים על בת זוגו ואמו. מעבר לכך, יש לבחון את חיוניות הצגת המידע, תוך שימת לב לעובדה כי בעלות המידע אינן בעלות דין אלא צדדים זרים להתדיינות, אשר לגביהן חשיפת חומר פרטי מוגן היא נדירה. בנסיבות העניין, הבירור אם הפגיעה הצפויה בפרטיות הינה לתכלית ראויה, והאם היא מידתית, מצדיקה כי החומר המוגן של האם ובת הזוג לא יוגש לבית המשפט בטרם ייבחן האם הגשתו רלבנטית, הכרחית, ומידתית, ובטרם תישמע תגובתן שלהן באשר לשאלות אלה. את התייחסותן לשאלות אלה ניתן לקבל בין בדרך של מתן תגובות בכתב, ובין על דרך הזמנתן להעיד – דבר שלא נשלל גם על ידי הערכאה קמא, וכל זאת, בטרם ינתן צו לחשיפת המידע המוגן. באמצעות קבלת תגובתן או עדותן של האם ובת הזוג כאמור, יוכל בית המשפט להעריך האם צרכי עשיית משפט צדק מחייבים במקרה זה את גילוי של המידע הפרטי כאמור, או שמא ניתן להשיג את מטרות המשפט בדרכים חלופיות, בלא פגיעה בזכות יסוד מוגנת. במסגרת האיזון הראוי, ישנה חשיבות מסוימת גם לעובדה כי הדיון בבית המשפט למשפחה, המוסמך לדון בהליך נערך בדלתיים סגורות, ולכן הפגיעה בפרטיות – אם ובמידה שהיא בלתי נמנעת, מוגבלת בהיקפה ואינה הופכת נחלת הכלל.

16. לאור האמור, החלטתי לקבל את בקשת רשות הערעור, לדון בעניין כבערעור, ולקבל את הערעור גופו במוכן זה שהחלטת בית המשפט המחוזי תבוטל, והחלטת בית המשפט לענייני משפחה תעמוד בעינה. יחד עם זאת, אין בכך כדי לשלול מהמשיבים את האפשרות להגיש בקשה חדשה להצגת המסמכים המוגנים של האם ובת הזוג, ובלבד שלא ינתן צו להצגתם במשפט בטרם נתקבלו לכך תגובותיהן בכתב או בעדות מטעמן, ולאחר שנשקלו מכלול השיקולים והאיזונים לעניין זה, כמפורט לעיל.

בנסיבות העניין, אין צו להוצאות.

ניתנה היום, י"ג בסיון התשס"ה (20.6.05).

ש ו פ ת